

A digitális világ lehetőségei

Eszeveszett dudaszó és káromkodás ragadta ki Francescát a szemhéja belső felének bámulásából.

Hirtelen azt se tudta hol van. Nem emlékezett semmire csak a fájdalomra; mintha egy tekegolyót csaptak volna neki izomból. Megpróbált felülni, de hirtelen szúró fájdalmat érzett az egész gerincvelőjében. Egy meleg kéz simult a hátához, s visszanyomta valami hűvös és kemény anyaghoz.

Elfordította a fejét, hogy többet láthasson, de csak összemosódott paca volt körülötte minden.

Beletelt pár percbe – igaz, a lány ezt óráknak érezte – mire lassan kitisztult előtte a világ; egymásba tornyosult autók, ezernyi üvegszilánk a szürke rideg földön.

És még valami!

Francesca pupillája kitágult, s meglátta a piros kis foltokat a betonon.

Ezernyi vércseppecske!

Valahol a távolba egy sziréna süvített végig.

Alig telt bele egy percbe, egy gyengéd kéz érintését érezte a csuklóján, ez nem az a kéz volt, aki a szürke betonra nyomta, ez egy erősebb, de mégis kecsesen nőies kéz volt. Oda nézett a szeme sarkából. Egy szőke lófarokba kötött hajú nő igyekezett kiügyeskedni Francesca kezéből a mobilját.

A lánynak ezernyi gondolat suhant át az agyában. A szemrebbenés egytörédéknyi ideje alatt minden egyértelművé vált a számára. De ezek a gondolatok távoli morajnak tündek. Francesca lecsukta a szemét, s engedte a finom, és izmos kéznek, hogy ő irányítsa a testét.

Francesca nehézkesen felnyomta magát, s remegő térdekkel lábra állt. Belekapaszkodott az ablakpárkányba, s büszkén elvigyorodott. Tett egy lépést, majd még egyet.

A lábai örült rezgőtáncba kezdtek, s összecsuklottak a lány súlya alatt, s Francescát a szivacsra vetették. Mély levegőt vett, s újra próbálkozott, és újra, és újra.

- Mára elég lesz – motyogta, de ekkor kopácsolásra lett figyelmes.

A bejárati ajtótól jött.

Francesca beügyeskedte magát a kerekesszékebe, s kinyitotta az ajtót. Anni most is úgy nézett ki, mint, azon a végzetes napon. Francesca még így, hónapokkal később is pontosan fel tudta idézni magában az emléket; a rettegést, a vér, émelyítő látványát, a tébolyult zajt mely minden porcikájában tombolt, és egyszerre a fülébe süvített, és egyszerre tűnt távolinak. Anni izmos kezét, a mentőautó elmebeteg ordítását, a sok orvost és ápolót, akik mind körülötte sereglettek. Minden olyan gyorsasággal történt, hogy Franceskának jóformán fel se fogta az agya mi is történik.

- Hé, figyelsz te rám? – mondta mély férfias hangján Anni, s elégedetlenül megrázta a fejét.

Egy hang nélkül betolta Francescát a társalgóba, segített neki leülni a kanapéra, s mellé telepedett. Valamit motyogott, de ez volt az utolsó szava, amit a lánynak adott. A két nő közé súlyos vászonként terült el a csönd, s ez a vastag függöny minden szemhunyással egyre vaskosabb és keményebb lett. Mind a ketten meg akartak szólalni, de mégse tettek semmit. Francesca üvölteni, tudott volna ettől a némaságtól, de mégse mondott semmit. Ez a szabad akarat játéka, mikor megteheti az ember, és ezzel tisztába is van, de valami mégis visszatartja

a száját, hogy kimondja a szavakat. Mint mikor a kötél táncos lezuhan, de a gumipók megfogja az utolsó pillanatban.

Anni volt a bátrabb, - akinek elszakadt a gumipókja – és ő szólalt meg elsőként:

- Dr. Pitypang azt mondta még idő és erőfeszítések árába kerül, de hamarosan már a régi leszel. – Derűs mosolyt erőltetett magára.

Francesca szemébe azonban könnyek gyűltek. Engedte, hogy végig csússzanak az arcán egészen az álláig, ahol aztán kis cseppekbe a térdére hullhatnak.

Anni nem értette a lány miért lett ilyen keserű, ezektől a szavaktól, pedig jó híreket közölt. Nagy lapát kezét Francesca vállára tette, s finoman simogatta barátját.

Francesca mély lélegzetet vett, igyekezett visszafojtani a könnyek záporát:

- A régi énem elveszett. Úgy, mint a telefonom, a barátaim mind hátat fordítottak nekem, a sok képem mind-mind a régmúlté, a fiókjaim, a közösségi profiljaim, mind-mind a múlt homályába ragadtak. Soha nem kapom vissza azt az életem. – A szeme fájdalmat és szenvedést tükrözött.

Anni nem tudott vitatkozni. Igyekezett úgy tenni mintha egy nagyon érdekes láthatatlan valamit bámulna a szőnyegen.

- Te... Te régen blogot írtál, és... és Instagramon kerested azt a pénzt, amit a tanulmányidba fektettél! – Anni reménykedett benne, hogy ez majd eltereli a lány figyelmét. – De ha jól tudom abbahagytad ezt mióta...

- Senki nem követ egy olyan lányt, akinek az orvosok kábé tíz százalékot adtak, hogy valaha is lábra fog állni, akinek az arca eltorzult a balesettől. A régi blogom már nem én vagyok.

- Hát kezdj új blogot! A mostani éneddel! – vigyorgott Anni.

Francesca elgondolkozott. A szemébe életteli fény költözött, s kicsit lelkesebben folytatta:

- De miről írsz? Úgy értem ki érdekelne, az, hogy balesetem történt, aztán lebénultam, most meg járni tanulok? Ilyen nap-, mint nap történik emberekkel.

- És hány ember ír róla blogot? – vonta fel a szemöldökét Anni. – Azt mondtad a régi éned *más* volt. Nem értem mire gondolsz?

Francisca teste kőbálványként megmerevedett. Nem szívesen beszélt erről. Nem akarta elmondani Anninak, de mellette tudta, jobb lenne neki, ha már kibeszélné magából.

Habozott egy kicsit.

- Az igazság az – Még ehhez a pár jelentéktelen szóhoz is nagyon össze kellett szednie magát. Vette egy mély levegőt, s suttogva folytatta: - régen, elég... Más voltam. Mindig a legmenőbbek közé tartóztam, mindenki imádott, és... talán egy kicsit beképzelt is voltam. – Francesca meglepődött milyen könnyen el tudta ezt mondani, s a kezdetleges sikertől megbátorodva hangosabban és kicsit lazábban mondta tovább: - De most nem olyan vagyok... sokkal visszahúzódóbb, és egyáltalán nem vágyok rá, hogy az emberek engem bámuljanak.

Francesca szinte maga előtt látta, ahogy Anninak a fogaskerekei örült mód pörögnek, és tényleg így volt; Anninak egy ötlet villant a fejébe:

- Francesca azt mondtad senki nem ír blogot arról, hogy autó balesetet szenvedett és, hogy milyen nehéz volt felépülnie, pedig van egy pár ilyen illető és azt is mondtad, hogy teljesen megváltoztál a baleseted óta. Azt is megemlítetted, hogy a barátaid mind magadra hagytak, csak azért, mert a koponyád sérült és ez által az arcod is más.

- Igen és? – Vonta fel a bal szemöldökét a lány.

- Biztos más emberek is vannak ezzel így. Miért ne írhatnád meg, ezt az egészet, ami veled történt?

- Mert senkit nem fog érdekelni?! – Tárta szét a karját Francesca, s mind a két szemöldökét az egekbe húzta.

- Ezek az emberek a kis csigaházukba húzódva kuksolnak, de ha látják, hogy nincsenek egyedül, és, hogy mások, akikkel hasonló dolog történt fel tudnak belőle kelni az nekik is erőt adna.

Francesca tétovázott, egy kicsit.

- Te egy zseni vagy Anni – mondta lassan, és megfontoltan Francesca. Anni elégedetten elvigyorodott, s széttárta a karját. Francesca belebokszolt a barátja vállába, s vidáman így szólt: - Engem az keserített el, hogy a barátaim nem foglalkoztak velem, minden csoportból kizártak, csak mert ez az egész történt, és ezért zárkózott kezdtem lenni. Biztos mások is vannak ezzel így. Az online világgal pont ez a legnagyobb baj, mindenki a tökéletes énjét adja, és igyekszik elrejteni a hibáit. Ha valaki pedig más...

Francesca elhallgatott.

- Ha a régi barátaid elolvassák, a cikked jobban megérthetik min mentél keresztül, és később nem fognak másokat is zaklatni, mert tudják, hogy milyen nehéz ez annak az embernek, és hogy segíteniük és támogatniuk kell – mosolygott Anni, s megpaskolta Francesca combját.

Szőke Enikő Miléna, Pécs 3-as csoport